

HỒI 418

Kịch Chương Lập Thệ

K hấu, Từ lại lên xe ngựa rời cung, Khấu Trọng sợ xa phu nghe được nên vận công ép âm thanh thật nhỏ: “Nếu không phải trong Ma môn ai ai cũng có mưu đồ riêng, Dương Văn Can có thể từ việc của bọn Triệu Đức Ngôn biết được Lăng thiếu gia là ai và Mạc Nhất Tâm là ta, tất đoán được bí mật về hỏa khí đã bị chúng ta khám phá ra. Suy đi tính lại, trường tranh đoạt Tà đế Xá lợi này, Thạch Chi Hiền ở vào vị trí bất lợi nhất.”

Từ Tử Lăng thở dài: “Ngược lại thì có, hẳn là người có cơ hội đạt được Tà đế Xá lợi hơn cả, sao Thiếu soái người không hỏi ta có làm gì được An Long không.”

Khấu Trọng ngạc nhiên: “Xảy ra chuyện gì?”

Từ Tử Lăng kề sát vào tai gã: “Vu Ô Quyền chết tại đương trường. Nhạc Sơn phải khổ chiến mới may mắn thoát mạng.”

Đoạn kể lại toàn bộ sự tình.

Khấu Trọng chép miệng: “Vu Ô Quyền có quá lời không đấy, trên đời này lại có loại tà thuật lợi hại như vậy, cảm nhận được tồn tại của Tà đế Xá lợi trong phạm vi trăm dặm sao.”

Từ Tử Lăng đáp: “Vu Ô Quyền lừa ta có được lợi lộc gì đâu, Tà đế Xá lợi vốn là một thứ quý dị thần bí, chúng ta cứ tin là có thì hơn.”

Khấu Trọng sờn hết gai ốc, thấp giọng hỏi: “Vậy theo Lăng thiếu gia, hai người bọn ta có đẩy lùi được Thạch Chi Hiền hay không?”

Từ Tử Lăng cười mỉm: “Sao Thiếu soái đột nhiên lại không còn lòng tin với bản thân như vậy. Chỉ cần chúng ta liên thủ, ta không thấy có ai trên đời một mình đủ khả năng thu thập chúng ta. Chỉ sợ là Thạch Chi Hiền chơi trò ám toán, đánh lén hoặc dùng tên mập An Long hay Dương Hư Ngạn cầm chân một trong hai người, người kia khó mà giữ mạng.”

Khấu Trọng cắt lời: “Sao lại có ý nghĩ như thế nhỉ, cứ thật Thạch Chi Hiền trước tất trời quang mây tạnh.”

Từ Tử Lăng nói: "Căn bản không có cách nào, lúc giao thủ với Thạch Chi Hiền, ta sáng tạo ra 'Hữu Vô', thoát có thoát không, từ không đến có, từ có lại về không, khiến hấn không thể nắm được hư thực, khó lòng mượn lực mới miễn cưỡng chống được mấy chiêu, không làm mất uy vọng của Nhạc Sơn lão nhân gia. Nhưng đó cũng không phải là cách hữu hiệu để hóa giải Bất Tử ấn pháp."

Khấu Trọng nghe chỉ thấy một mớ bùng lùng trong đầu, hỏi: "Cái gì mà có có không không, người đang nói cái gì?"

Từ Tử Lăng đáp: "Có cơ hội quá chiều, ta dạy đôi chút là người sẽ hiểu, mau về Sa gia thôi! Tối nay hành động thế nào? Ta phải thấy mặt bọn Chiếm Đạo mới yên tâm, để họ hiểu rõ ràng tình thế trước mắt mới được."

Khấu Trọng bảo: "Ta về Sa gia trước, đến đầu giờ Sửu chúng ta đến Dược Mã kiều gặp nhau, lúc đó chắc người cũng đã xong việc với mỹ nhân quân sư rồi nhỉ?"

Từ Tử Lăng quên bẵng việc ước hội với Trầm Lạc Nhạn, cười khố: "Thật sự phải đi gặp nàng ta sao?"

Khấu Trọng đáp: "Lăng thiếu gia đáp ứng nàng ta cũng được, qua quýt cũng không sao, nữ nhân đã nổi cơn lên thì đáng sợ hơn nam nhân nhiều. Bất quá phải cẩn thận một chút, đừng để tên tiểu tử Lý Thế Tích bắt quả tang trên giường, chứng cứ rành rành thì một kẻ trong Dương Châu Song Long như ta cũng không biết lấy cái gì che mặt đầu."

Từ Tử Lăng nói: "Giờ mà người còn tâm tình đùa cợt sao, ài! Không hiểu sao, Vu Ô Quyền tuy chết còn chưa hết tội nhưng hấn chết thảm như vậy ta vẫn thấy áy náy thế nào ấy."

Song mục Khấu Trọng tối hấn đi: "Tạ Hiến Đình cùng hồng nhan tâm ái có thể cũng chết trong tay Thạch Chi Hiền, chúng ta và Ma môn đã thành thế bất lưỡng lập nên nhất định phải nỗ lực, luyện võ công lên thêm một tầng, bằng không chỉ thành cá nằm trên thớt cho người ta mổ."

Xe ngựa dừng lại ngoài đại môn Sa gia.

Khấu Trọng tuy còn thiên ngôn vạn ngữ muốn thổ lộ với Từ Tử Lăng nhưng e ngại hoàn cảnh nên đành vỗ vỗ lên vai gã rồi xuống xe.

Cỗ xe lại đưa Từ Tử Lăng nhanh chóng rời đi.

Khấu Trọng dẹp hết tâm tình quay vào Sa phủ, Sa Phúc đợi gã ở hành lang ngoài đại sảnh, thần sắc cổ quái hỏi: "Mạc gia mới đến Tần Vương phủ sao?"

Khấu Trọng làm ra vẻ kinh ngạc: "Có chuyện gì ư?"

Sa Phúc vội đáp: "Tiểu nhân đương nhiên không có vấn đề gì, nhưng lão gia tử không vừa lòng, lẽ nào Mạc gia không biết Thái Tử phủ và Tần Vương phủ vẫn đối đầu với nhau?"

Khấu Trọng nhún vai: "Xưa nay ta không để tâm đến những chuyện như vậy. Người ta một lòng thành khẩn, ta há lại cự tuyệt người vượt ngàn dặm đến cầu ỷ sao. Tối nay có ai đến tìm ta không?"

Sa Phúc đáp: "Tề Vương phủ cùng Thái Tử phủ đều phái người đến tìm Mạc gia, lão gia tử không dám cho họ biết Mạc gia đi gặp Tần vương nên đành thoái thác là Mạc gia suốt đêm không ngủ, đã lên giường nghỉ rồi."

Khấu Trọng thầm kêu may mắn, quay ra dặn: "Ta thật sự rất mệt, về phòng nghỉ một chút, đừng để ai đến quấy nhiễu."

Sa Phúc vội nói: "Xin Mạc gia đi gặp lão gia trước, lão gia muốn có chuyện muốn nói với ngài."

Khấu Trọng gật đầu, làm như đã biết rõ: "Cũng được! Đến lúc phải cáo biệt lão gia rồi!"

Sa Phúc thất sắc: "Gì cơ?"

Khấu Trọng bá vai gã, vừa đi vào nội viện chỗ Sa Thiên Nam ở vừa nói: "Trên đời không có yến tiệc nào không tàn, đời sống ở kinh thành không hợp với ta, hà huống số mệnh đã định trước lúc ba mươi tuổi phải bốn ba khắp nơi cứu đời, ở đây đã lâu như vậy, cũng phải đi thôi."

Sa Phúc tỏ ra không hiểu: "Trước lúc ba mươi tuổi? Năm nay Mạc gia bao nhiêu tuổi?"

Khấu Trọng thiếu điều tắt tiếng, nhớ ra mặt nạ khó coi đang mang khiến người khác nhìn vào có cảm giác gã ít nhất phải ba tư, ba lăm tuổi, đành lắp liếm: "Ta xuôi nam ngược bắc, trải bao phong sương nên nhìn mới già thế này, thật ra mới chỉ hai mươi tám tuổi, còn phải vất vả hai năm nữa mới tai qua nạn khỏi."

Sa Phúc thấy sự vụ có liên quan đến tính mạng, còn biết nói gì hơn.

Nghĩ đến việc rời khỏi đây, Khấu Trọng nhẹ cả người. Những ngày ở đây, gã nảy sinh cảm tình với khắp kẻ trên người dưới trong Sa phủ.

Nếu như “đàng hoàng ra đi” mà không bị lộ trần thân phận hay liên lụy đến Sa gia hoặc lão bằng hữu Thường Hà tất gả hết sức yên tâm.

oOo

Từ Tử Lăng gặp được bọn Cao Chiếm Đạo liền thông báo chuyện đã cứu được Lôi Cửu Chỉ, ai cũng cảm thấy vui vẻ, sĩ khí dâng cao.

Từ Tử Lăng bảo: “Tình thế của chúng ta hiện giờ nguy hiểm trùng trùng, song hết sức nhạy cảm. Nếu tối nay ta và Thiệu soái không tìm được chỗ giấu Bảo khố, ngày mai toàn thể chúng ta sẽ triệt để rút khỏi Trường An.”

Cao Chiếm Đạo, Ngưu Phụng Nghĩa cùng Tra Kiệt nghe xong đưa mắt nhìn nhau, không giấu nổi vẻ thất vọng. Nhiều năm trước, bọn họ bôn ba từ Du Hàng đến Trường An, lăn lộn xoay xỏa đủ đường, từ con số không mới có được thân phận, địa vị ngày nay, nhưng vất vả đã qua không thể một đôi câu mà nói hết được. Đột nhiên phát giác những việc đã làm đều thành công cốc, cảm giác thế nào, ai cũng hiểu được.

Lần đầu tiên Từ Tử Lăng cảm thụ được áp lực Khấu Trọng vẫn phải chịu.

Cái danh Thiệu soái đã lan khắp thiên hạ. Trong thời loạn ly này, ai lại không muốn theo phò một vị minh chủ có thể nhất thống thiên hạ, sáng lập cơ nghiệp bất hủ để rồi danh truyền thiên cổ.

Khấu Trọng hùng tài đại lược, tấm lòng rộng mở, lại có tình có nghĩa, đương nhiên có mị lực khiến người ta bán mạng theo phò tá. Nhưng suy cho cùng, mỗi người đều có tính toán cho riêng mình, hoặc bị tình cảm bản thân chi phối.

Họ đều muốn theo đuổi mục tiêu và khát vọng, lại muốn ảnh hưởng đến cả người lãnh đạo của mình.

Như Từ Tử Lăng bây giờ thật sự hy vọng tìm được Bảo khố, chỉ không muốn để bọn Cao Chiếm Đạo thất vọng.

Tra Kiệt nói: “Từ gia và Khấu gia nhất định sẽ tìm được Bảo khố.”

Ngưu Phụng Nghĩa xen lời: “Từ gia thử nói xem rốt cuộc có manh mối gì không, chúng tôi ở đây nhiều năm, không chừng có thể giúp ngài và Thiệu soái đôi chút chăng?”

Lần đầu tiên Ngưu Phụng Nghĩa hỏi chuyện liên quan đến Bảo khố. Từ Tử Lăng biết nếu vẫn tiếp tục giấu giếm khác nào chưa hoàn toàn tín nhiệm bọn họ, cân nhắc nặng nhẹ một hồi, gã quả quyết: “Manh mỗi chỉ có ba chữ ‘Được Mã kiều’, ban đầu chúng ta cho rằng Bảo khố ở dưới sông, giờ nghĩ lại mới thấy có thể bí mật có liên quan đến thân cầu.”

Bọn Cao Chiếm Đạo vốn cho rằng hai gã có bí đồ Bảo khố, định dựa vào đó mà tìm, nghe ra chân tướng như vậy đều ngạc nhiên không thốt nổi lên lời.

Ngay cả Từ Tử Lăng cũng có phần không hiểu chính mình, lúc đó gã thực lòng hy vọng có thể khiến ba người tin rằng mình nắm chắc manh mối tìm thấy Bảo khố để khiến họ yên lòng.

Lại nhớ đến bọn Tuyên Vĩnh, Hư Hành Chi, Trần Trường Lâm, Nhậm Mi Mi, Tiêu Hồng Tiễn cùng thủ hạ tại Bành Thành, nếu Khấu Trọng tìm Bảo khố thất bại, khó lòng mở miệng nói bỏ là bỏ, ngay cả chuyện rửa tay chậu vàng cũng phải nghĩ đến tình cảm, an toàn của bọn họ. Gã chưa từng chưa bao giờ đặt mình vào vị trí của Khấu Trọng mà suy nghĩ, giờ đây mới hiểu được sâu sắc.

Gã còn biết nói gì, chỉ muốn rời đi thật nhanh, so với phải đối mặt với ba người, ước hội với Trầm Lạc Nhạn nhẹ nhõm hơn nhiều.

oOo

Khấu Trọng về đến phòng, bên tai vẫn văng vẳng những lời Sa lão gia tử và lão phu nhân nài nỉ gã ở lại cùng ánh mắt của ngũ tiểu thư Sa Chỉ Tinh.

Chuyện đến Tần Vương phủ có đáng gì so với việc phải nói lời từ tạ này.

Gã dốc lòng cảnh tỉnh Sa Thiên Nam, đừng để bị cuốn vào bất cứ vòng quay tranh đấu chính trị nào, cố gắng trung lập là cách giữ mình tốt nhất, tuy không dễ dàng nhưng là phương pháp thông minh hơn cả.

Gã lẻ bước vào phòng, một mỹ nữ đang phơi phới nằm ngủ trên giường của gã.

Gã đã đoán trước đêm nay Loan Loan sẽ không buông tha cho mình, bình tĩnh ngồi xuống cạnh giường, không hề cố kỵ chút nào vỗ ngay lên cặp mông đầy đặn mon morn, gọi: “Trời sáng rồi! Nương tử mau dậy đi.”

Loan Loan hứ lên một tiếng, xoay thân thể mềm mại sang một bên, dịu dàng nói trong làn hơi thở: “Yên nào! Mau cởi áo, cởi giày lên ngủ đi.”

Khấu Trọng ra vẻ ngạc nhiên: “Nàng không hầu thị ta cởi áo, lẽ nào muốn ta cởi áo cho nàng?”

Loan Loan phụng phịu: “Người ta là lần đầu mà, đương nhiên chàng phải thị hầu rồi.”

Khấu Trọng bật cười huýt sáo, nhẹ nhàng đứng dậy, cởi ngoại bào ra, tiện tay quăng lên ghế, cười bảo: “Vây vi phu không khách khí đâu đấy! Nương tử ngàn vạn lần không được đợi đến lúc lão tử lên giường rồi lại giở trò lần lần nữa, hại ta tên đã căng lên dây cung, muốn bắn mà không được.”

Loan Loan cười yêu kiều: “Đừng rườm lời nữa, có gan thì lên đi. Đừng chỉ được cái mẽ ngoài như thế.”

Khấu Trọng ngừng cởi áo, ừ ừ nói: “Nàng muốn nói ta thế nào cũng được! Tối này đến đây có việc gì?”

Loan Loan thắng tuyệt đối, bật cười khanh khách, đưa tay kê lên má, quay lại nhìn gã với vẻ cười cợt: “Ai mà hảo tâm đối đãi cho chàng vậy?”

Khấu Trọng lùi đến bên chiếc ghế thái sư bên cửa sổ, ngồi phịch xuống, gất gổng: “Có thể là Thạch Chi Hiền hoặc Triệu Đức Ngôn, thậm chí là Ninh Đạo Kỳ, Lý Uyên, Lý Thế Dân, bảo ta làm sao trả lời câu hỏi này của cô.”

Loan Loan lấy làm kinh ngạc: “Xen bộ dạng của chàng, biết ai làm sao?”

Khấu Trọng thầm nghĩ Loan Loan đã quen thuộc tính cách, lời lẽ của gã, chỉ cần nhìn qua đầu mày khóe mắt của gã mà dễ dàng đoán ra mọi việc, chuyện này tuyệt không hay ho gì.

Bèn nhú mày nói: “Không nói lằng nhằng nữa. Đại khái tiểu đệ biết chắc được gian tế các vị bố trí tại Sa gia, Loan đại thư nếu không an bài cho y tự động biến mất, tất không có kết quả tốt lành gì đâu.”

Gã hoàn toàn đang phóng đại, chủ định làm chút chuyện cho Sa gia. Thật ra gã không có cách nào, cũng không có thời gian tìm ra kẻ nào trong Sa phủ là người của Âm Quý Phái.

Loan Loan ngồi bật dậy, nhú chặt chân mày: “Người không tự giữ mình được, lại dám quản đến việc của bọn ta cơ à.”

Song mục Khấu Trọng thần quang đại thịnh, không hề né tránh, nhìn thẳng vào mắt Loan Loan, nhạt nhẽo đáp: "Tiểu đệ chỉ là có lòng tốt đề tỉnh, còn chuyện muốn làm thế nào tuyệt đối do Loan đại thư tự do quyết định."

Thần thái Loan Loan trở lại vẻ lạnh lùng cố hữu, thở dài một hơi nói: "Ài! Người đứng là chết đến nơi vẫn không chịu hối lỗi, rốt cuộc là ai lấy đao của người?"

Khấu Trọng không dám lấn tới quá đáng, cùng thở dài đáp: "Có khả năng nhất đương nhiên là Thạch Chi Hiền, Loan đại thư cho rằng là ai?"

Loan Loan định thần nhìn gã chăm chú một lúc đoạn nói: "Chuyện này quan hệ trọng đại, vì sao người ra vẻ dửng dưng như vậy."

Khấu Trọng cười khố: "Một người đã biết sao ngăn được người khác biết cùng, giữa các vị có cạnh tranh, tiểu đệ và Tử Lăng càng có giá trị, đúng không?"

Tròng mắt sâu thẳm của Loan Loan lấp lánh tinh quang, ngữ điệu hết sức bình tĩnh thốt: "Người căn bản không có thành ý hợp tác với chúng ta."

Khấu Trọng đáp lại: "Quý phái thì có thành ý ư?"

Loan Loan không ngờ gã lại ăn nói theo kiểu trả treo như vậy, cảm thấy hơi ngạc nhiên, khẽ nhíu mày nói: "Hôm nay người bị làm sao vậy, muốn cắt đứt luôn sao? Cứ thế này song phương đều không có lợi gì. Với lập trường của bọn ta, đã không lấy được Thánh Xá lợi sẽ không từ thủ đoạn nào trừ khử các người, cùng lắm là mất tất cả."

Giờ Khấu Trọng đã nắm chắc chín phần Loan Loan sẽ không bóc trần hành tung của gã và Tử Lăng, lý do không phải vì Tà đế Xá lợi, càng không phải có ý miễn tài, mà sợ âm mưu lật đổ Đại Đường của Ma môn bị phá hỏng bởi những chuyện ngoài lề.

So với việc tranh thiên hạ bá quyền, Tà đế Xá lợi có đáng gì.

Không tìm thấy bảo tàng, thế quân bình giữa các hệ phái trong Ma môn vẫn được giữ nguyên.

Gã bèn cười nụ: "Tiểu đệ nghĩ thông rồi! Nếu tình thế không ổn sẽ lập tức chạy khỏi Trường An, Loan đại thư chắc cũng rõ, gì không nói chứ bản lĩnh chạy trốn của bọn tiểu đệ quyết không kém hơn Thạch Chi Hiền. Chỉ cần Bảo khố vẫn còn ở đây, sẽ có một ngày bọn tiểu đệ đào lên được."

Loan Loan vẫn bình tĩnh, nhạt nhẽo thốt: "Người đi rồi, ta sẽ giết sạch toàn gia Sa Thiên Nam, con gà con chó cũng không chừa."

Khấu Trọng cười thâm, nàng ta nếu thật sự muốn vậy, tuyệt không bao giờ nói ra mồm.

Tren giang hồ, trừ phi những kẻ liều mạng, ai muốn làm những chuyện mất hết nhân tính như vậy, bởi tất sẽ dẫn đến công phần. Kể cả Âm Quý Phái cậy mình lợi hại nhưng nếu chọc đến những cao thủ cỡ Ninh Đạo Kỳ hoặc Tứ đại thánh tăng phải xuất đầu can dự, Chúc Ngọc Nghiền cũng khó lòng đối phó.

Nếu làm thì phải bí mật, quyết không để lại một chút manh mối nào cho người khác tìm ra.

Khấu Trọng lạnh lùng: “Được, cứ để tiểu đệ và Tử Lăng gặp một kẻ Âm Quý Phái thì giết một kẻ, gặp hai giết cả hai, xem có thể cung ứng được bao nhiêu cao thủ.”

Loan Loan song mục sát khí đại thịnh, trầm giọng nói: “Người muốn công nhiên đối đầu với bọn ta?”

Khấu Trọng ha ha cười rộ: “Đại thư quá mẫn cảm rồi, tiểu đệ nhắc lại câu vừa nãy, đại thư tin tiểu đệ thì đừng trông coi như tù phạm nữa, tiểu đệ mà lấy được Thánh Xá lợi, biết chắc quý phái không qua cầu rút ván, tự nhiên sẽ giao đến tận tay đại thư.”

Loan Loan dịu hẳn, thở dài: “Đáng ngại nhất là trước khi giao đến tay bọn ta, Thạch Chi Hiền đã cướp mất rồi.”

Khấu Trọng đáp: “Chuyện này càng dễ giải quyết, chúng tôi lấy được bảo tàng rồi sẽ để Thánh Xá lợi lại cho Loan đại thư tự thân đến lấy, không phải mọi người đều vui sao?”

Loan Loan lắc đầu: “Hiện giờ trong thành rất những thám tử, các người đành đưa bảo tàng khỏi Trường An khác nào vọng tưởng, thế này vậy, ta cùng các người vào Bảo khố, lấy được Thánh Xá lợi sẽ không quản đến việc của các người nữa.”

Khấu Trọng cười nhún nhó: “Hình như đại thư còn chưa hiểu, nếu không tin bọn tiểu đệ thì bọn tiểu đệ tin đại thư thế nào được. Thánh Xá lợi đối với bọn tiểu đệ không mấy may ích lợi. Được rồi! Mỗi bên lùi một bước, bọn tiểu đệ đem mọi thứ trong Bảo khố đến một địa điểm an toàn ở Trường An rồi báo cho đại thư đến lấy. Chúng ta kích chuồng lập thế, đảm bảo không ai nuốt lời. Nhưng từ giờ trở đi, đại thư không được đem nào cũng thân xuất quỹ mật bám sát tiểu đệ như âm hồn bất tán.”

Loan Loan dịu giọng: “Người thật sự không cần chúng ta trợ giúp sao? Nếu có sự tôn cùng ta áp trận, nếu như Thạch Chi Hiền có đến cướp cũng không phải e sợ gì.”

Khấu Trọng đáp: "Nói hay lắm. Chính vì quý phái và Thạch Chi Hiền đều đáng sợ, tiểu đệ mới nghĩ ra biện pháp lưỡng toàn kỳ mỹ này, nếu bọn tiểu đệ bội ước, mang theo ngân ấy thứ thì chạy được bao xa?"

Loan Loan tán thành: "Ta có thể đứng ra đáp ứng đề nghị của Thiếu soái, điều kiện duy nhất là phải cho ta biết ngày nào giờ nào sẽ vào Bảo khố, có quá đáng không?"

Khấu Trọng gật đầu: "Rất hợp tình hợp lý, nhưng phải ngày mai mới có thể phụng cáo với đại thư."

Loan Loan chăm chăm nhìn khuôn mặt xấu xí của gã hồi lâu, gương mặt hể hờ nụ cười ngọt ngào đẹp đến mê người, nói: "Loan nhi đột nhiên cảm thấy Khấu Thiếu soái trước giờ không có nói dối vì vẫn chưa biết Bảo khố ở đâu, đúng chẳng?"

Khấu Trọng lạnh buốt trong lòng, không hiểu Loan Loan đã nhìn ra tẩy của gã hay chỉ suy đoán như vậy?

Lời lẽ của gã này giờ không có sơ hở gì, Loan Loan lại biết được chuyện gã vẫn lờ mờ về Bảo khố, chắc chắn gã đã tiết lộ huyền cơ trong lúc sơ ý, bị nàng ta nắm được thóp. Bằng không đâu ngày mai gã mới nói cho Loan Loan cũng không có nghĩa rằng gã không biết Bảo khố ở đâu, rốt lại là sai sót ở đâu nhỉ?

Ngoài mặt gã không hề để lộ những rung động trong lòng, cười với vẻ cao thâm mặt trắc, thông thả nói: "Đại tỷ đã nhìn ra rồi sao, sự tình đúng là như vậy. Được, tối nay tiểu đệ còn có chút chuyện, là chiến hay hòa, một chương quyết định."

Loan Loan cười nụ, đưa ngọc chuông trắng muốt lên, nói với vẻ thành thực: "Loan nhi và Khấu Trọng cùng kích chuông thẻ thốt, ai bội tín sẽ phải chịu tai kiếp, chết không yên lành."

Khấu Trọng cũng đưa tay lên vỗ vào.

- o O o -